01/07/2024

Οικουμενικός Πατριάρχης προς Βουλγαρίας Δανιήλ: Στο Φανάρι πάντα θα βρίσκεις κατανόηση, στήριξη και αρωγή

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Στη τελετή ενθρόνισης του νέου Πατριάρχη Βουλγαρίας κ.κ. Δανιήλ στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Αλεξάνδρου Νιέφκσι στη Σόφια βρέθηκε την Κυριακή, 30 Ιουνίου, ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος.

Ο από Βιδινίου Δανιήλ εξελέγη με 69 ψήφους, κατά τον β’ εκλογικό γύρο, νέος Μητροπολίτης Σόφιας και Πατριάρχης Βουλγαρίας. Συνυποψήφιοι ήταν οι Μητροπολίτες Βράτσης κ. Γρηγόριος και Λόβετς κ. Γαβριήλ.

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης απευθυνόμενος προς τον νέο Προκαθήμενο της εν Βουλγαρία Εκκλησίας αναφέρθηκε, μεταξύ άλλων, στην ευθύνη της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως απέναντι των υπολοίπων Ορθοδόξων Εκκλησιών, σε όσους ανιστόρητα εκφράζουν την πολεμικής τους έναντι των ευθυνών του εκάστοτε Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, ενώ ευχήθηκε στο νέο Πατριάρχη να αποτελέσει *“παράδειγμα πρὸς μίμησιν, ἄκλινῶς προσανατολισμένος καὶ ἀγκυροβολημένος εἰς τοὺς γαληνοὺς καὶ εὐδίους λιμένας τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας. Εἰς τὸ ταπεινόν, πλὴν ἀειλαμπὲς «Φανάριον», πάντα θὰ εὑρίσκῃς κατανόησιν, στήριξιν καὶ ἀρωγήν. Εἰς αὐτὸ θὰ ἀναζωογονῆσαι ἐκ τῶν ζωοποιῶν ναμάτων τῆς Θεομητορικῆς Πόλεως, τῆς περικρατούσης μετ᾽ ἐγκαρτερήσεως καὶ μυχίου εὐχαριστίας τὴν ὀρθότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν κανονικὴν παράδοσιν τῆς ὑγιοῦς ἐκκλησιολογίας”.*

Ολόκληρη η ομιλία του Παναγιωτάτου:

Μακαριώτατε Μητροπολῖτα Σόφιας καὶ Πατριάρχα πάσης Βουλγαρίας κ. Δανιήλ,

Ἱερώτατοι ἐκπρόσωποι τῶν κατὰ τόπους Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν,

Λοιποὶ Τιμιώτατοι Ἀδελφοὶ Ἀρχιερεῖς,

Μεγαλειότατε,

Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε τῆς Δημοκρατίας,

Ἐξοχώτατε κ. Πρωθυπουργὲ καὶ λοιποὶ Ἐκλαμπρότατοι Ἄρχοντες τῆς Χώρας,

Τιμιώτατοι Ἐκπρόσωποι λοιπῶν Χριστιανικῶν Δογμάτων καὶ τῶν Θρησκειῶν,

Ἐξοχώτατοι Ἐκπρόσωποι τῶν ἐνταῦθα Διπλωματικῶν Ἀποστολῶν,

Εὐλαβέστατοι Κληρικοὶ παντὸς βαθμοῦ καὶ Ὁσιώτατοι Μοναχοὶ καὶ Μοναχαί,

Προσφιλέστατα τέκνα τῆς ἐν Σόφιᾳ καὶ πάσῃ τῇ Θεοσώστῳ Χώρᾳ τῆς Βουλγαρίας Ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας!

«Δεῖ δὲ τὰς ἀρετὰς τῇ πίστει παραπεπηγέναι καὶ δι᾽ ἀμφοῖν τὸν σπουδαῖον καταρτίζεσθαι. Καὶ γὰρ δογμάτων μὲν εὐθύτης πολιτείας προβάλλεται κοσμιότητα, πράξεων δὲ καθαρότης πίστεως ἀπαγγέλλει θειότητα». [1]

Τὴν ῥῆσιν τοῦ ἐν Ἁγίοις προκατόχου ἡμῶν Φωτίου τοῦ Μεγάλου πρὸς τὸν Ἡγεμόνα τῶν Βουλγάρων Βόριδα-Μιχαὴλ πρὸ χιλίων διακοσίων σχεδὸν ἐτῶν βλέπομεν σήμερον πραγματοποιουμένην καὶ ἐπαληθευομένην, πολυφίλητε καὶ πολυτίμητε ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀδελφέ κ. Δανιήλ, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, τῆς μόλις ἀναδειχθείσης ψήφοις κανονικαῖς εἰς Μητροπολίτην Σόφιας καὶ Πατριάρχην πάσης Βουλγαρίας, διότι ἡ μὲν εὐθύτης τῆς πίστεως ἐγγυᾶται τὴν τοῦ βίου κοσμιότητα καὶ εὐπρέπειαν, ὁ δὲ ἀδάμας τῶν θείων δογμάτων καὶ τῆς εὐσεβείας ἡ στιλπνότης διαγγέλλει τῆς πολιτείας τήν τε ὡραιότητα καὶ ἀλήθειαν.

Κατασπαζόμεθα καὶ περιπτυσσόμεθα ἐν ἀγάπῃ βαθείᾳ καὶ ἐν τιμῇ ἰδιαζούσῃ τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ Αὐτῆς εἰς τὴν πρώτην Ἐπισκοπικὴν Καθέδραν τῆς κατὰ Βουλγαρίαν Ἐκκλησίας εἰς διαδοχὴν τοῦ μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀοιδίμου προκατόχου Ὑμῶν κυροῦ Νεοφύτου, τοῦ πρᾳοτάτου καὶ ἡσυχίου, καὶ ἀναβοῶμεν, μετὰ πολλῆς ἐλπίδος καὶ ἀγαθῆς προσδοκίας στεντορείᾳ τῇ φωνῇ καὶ παλλομένῃ τῇ καρδίᾳ τὸ «Ἄξιος»!

Συνηγμένοι ἅπαντες σήμερον «ἐπὶ τὸ αὐτό», ὡς ἐν τῷ ὑπερῴῳ τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς, ὁρῶμεν νοῒ καρδίας τὰς πυρφόρους γλώττας τοῦ Παρακλήτου, ὡς μίαν ἀκόμη ἱστορικὴν φανέρωσιν, κατὰ τὴν σπουδαίαν ταύτην στιγμήν. Γινόμεθα καὶ ἡμεῖς μάρτυρες καὶ συνεχισταὶ τῆς ἱερᾶς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ προσθέτομεν μικρόν τι εἰς τὴν ἀδιάσπαστον συνέχειαν τῆς πίστεως καὶ πιστοῦμεν καὶ ἡμεῖς, κατὰ τὸ ἀναλογοῦν μέρος, τὴν ἀκαινοτόμητον παρακαταθήκην τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Βεβαίως, ἡ Ὀρθόδοξος κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησία δὲν κατατρύχεται ὑπὸ ἑνὸς συνδρόμου «ἱστορισμοῦ», τοὐτέστιν ἀπὸ τὴν ἐξάντλησιν τῆς πραγματικότητος καὶ τῆς ὑποστάσεώς της εἰς τὴν ἐμμονικὴν προσκόλλησιν εἰς τὰ συμβεβηκότα καὶ τὰ παρελθόντα, διότι ἡ ἱστορία οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἀνέφελος, τοὐναντίον, θὰ ἐλέγομεν ἄνευ περιστροφῶν, ἦτο πολυκύμαντος καὶ ταραχώδης. Ἡ σχέσις, μάλιστα, τῆς καθ᾽ ἡμᾶς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας μετὰ τῆς ἐνταῦθα συνεκλεκτῆς, ἄγιε Ἀδελφέ, ὑπῆρξε κάποτε συγκρουσιακὴ καὶ ὀδυνηρά. Ὅμως, τὸ ἱστορικὸν παρελθόν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελῇ κριτήριον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, διότι ἡ Ἐκκλησία συνιστᾷ πραγματικότητα ἐσχατολογικήν καὶ οὐχὶ παρελθοντικήν. Βεβαίως ἡ ἱστορία διδάσκει˙ καὶ ὅστις δὲν διδάσκεται ἐκ τῶν λαθῶν καὶ τῶν παθῶν τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος θὰ ὑποστῇ ἀναποφεύκτως τὰς συνεπείας ἐν τῷ μέλλοντι.

Ἡ κοινὴ τροφὸς Μήτηρ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπορεύθη, καὶ πορεύεται, καί, Θεοῦ θέλοντος, θὰ πορεύηται ἐς ἀεὶ εἰς τὸν ἱστορικόν Της βίον, μὲ σταθηρὰν προσήλωσιν εἰς τὴν ἐσχατολογίαν, διότι ἐκεῖ εὑρίσκεται ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων, δίχως βεβαίως νὰ ἀπεμπολῇ τὸ εἰδικόν της βάρος καὶ νὰ παραγνωρίζῃ τὴν ἱστορίαν, διότι ἄλλως θὰ ἔρρεπεν εἰς ἕνα τρόπον ὑπάρξεως ἰδεαλιστικόν.

Ἀτυχῶς, σήμερον ἐξ ἑνίων ἀδελφῶν Ὀρθοδόξων ἀναπτύσσεται ἀνέρειστος πολεμικὴ κατὰ τῆς οὐσίας τῶν εὐθυνῶν τοῦ ἑκάστοτε Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ὑποστασιάζοντος τὴν θυσιαστικὴν φύσιν τῶν εὐθυνῶν αὐτῶν, ὡς τὰς διετύπωσαν, τῇ πνοῇ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, εἰς τὰς ἀμεταθέτους των κανονικὰς ἀποφάνσεις αἱ Ἅγιαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ τὰς ἡρμήνευσεν ἀπαρεγκλίτως ἡ ζωὴ καὶ ἡ μακραίων πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ κύριος ἀντιρρητικὸς λόγος τῶν μικροψυχούντων καὶ ἀχαριστούντων πρὸς τὴν εὐεργέτιδα αὐτῶν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἐπικεντροῦται εἰς τὸ ὅτι ἡ ὑπερέχουσα εἰς θυσίαν, καὶ συνεπῶς ἐκ τῆς θυσίας εἰς τιμήν, θέσις τοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὠφείλετο εἰς ἱστορικὰ δεδομένα καὶ καταστάσεις, ἅτινα παρῆλθον ἀνεπιστρεπτί, καὶ ὡς ἐκ τούτου σήμερον ταῦτα πάντα ἔχουν μουσειακὴν καὶ ἐρευνητικὴν ἀξίαν, ἀγνοοῦντες σκοπίμως καὶ ἠθελημένως ὅτι αἱ τοιαῦται προνομίαι εὐθύνης αὐτοῦ ὑπηρετοῦν ἀποκλειστικῶς τὴν σωστικήν, ἤτοι τὴν ἐσχατολογικήν, προοπτικήν τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐδόλως ἐγκόσμιόν τινα ἐπιδίωξιν ἢ ἐξουσιαστικὴν διάθεσιν.

Ἐπαναλαμβάνομεν μετ᾽ ἐμφάσεως, ἔστω καὶ ἐὰν κινδυνεύωμεν νὰ θεωρηθῶμεν ὡς κοινολογοῦντες, ὅτι αἱ εὐθύναι τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως καθιερώθησαν ὑπὸ τῶν Ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, δηλονότι ὑπὸ Αὐτοῦ τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων, οἵτινες ἐνωτιζόμενοι τὰς λεπτὰς καὶ θεουργικὰς Αὐτοῦ ἐπιπνοίας κατέγραψαν τὴν ἀστασίαστον ἐμπειρίαν

τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτὴν τὴν φερέσβιον ἐμπειρίαν κομίζομεν σήμερον πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα, μετέχοντες καὶ αὐτοπροσώπως εἰς τὴν χαρὰν ὑμῶν, ἥτις εἶναι χαρὰ καὶ εὐφροσύνη συμπάσης τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ αὐτὴν καταθέτομεν εἰς τὴν ἱερὰν ὁμήγυριν• τὴν πεῖραν τῆς ἄρσεως τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, τῶν παθημάτων χάριν τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ, τῆς ἁγιότητος, τῆς ἑνότητος, τῆς καταλλαγῆς, τῆς ὁμονοίας, τῆς ἀλληλοπεριχωρήσεως καὶ ἀλληλεγγύης καὶ ὅλων ὅσων συνακολουθοῦν καὶ χαρακτηρίζουν τὴν ἀληθῆ καὶ γνησίαν ἐκκλησιαστικὴν ζωήν.

Ἐπαινοῦμεν τὴν ὁμόθυμον πρωτοβουλίαν τῆς προσκλήσεως νὰ παραστῶμεν προσωπικῶς εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ ἀνάδειξιν τοῦ ἐν ὑμῖν πρώτου διὰ πρώτην φορὰν ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς πράγμασι. Τὸ ἄκρως ἐλπιδοφόρον γεγονὸς τοῦτο δίδει νέαν προοπτικὴν εἰς τὰ ἐνδορθόδοξα πράγματα καὶ ἐγκαινίζει τοιουτοτρόπως μίαν νέαν ἐποχὴν. Ἡ ἐποχὴ αὕτη ὀφείλει νὰ χαρακτηρίζηται ἐκ τῆς ὑπερβάσεως τῶν ἱστορικῶν ἀγκυλώσεων, τοῦ ἀπομονωτισμοῦ καὶ τῆς αὐταρκείας καὶ νὰ προοδοποιῇ, ἀγαλλομένῳ ποδί, τὴν «ἐπανεκκλησιοποίησιν» τῶν διορθόδοξων σχέσεων.

Καὶ ταῦτα λέγοντες, Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἠγαπημένα καὶ περιπόθητα, ἀναπέμπομεν αἶνον καὶ δοξολογίαν τῷ τρισαγίῳ Θεῷ καὶ εὐλογοῦμεν πατρικῶς τὸν φιλόχριστον Βουλγαρικὸν λαόν, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἐνεστερνίσθη τό ὑπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ἐξαγγελθὲν Εὐαγγέλιον τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας.

Σὺ δέ, Μακαριώτατε Ἀδελφέ, εὐχόμεθα νὰ ἀποτελέσῃς παράδειγμα πρὸς μίμησιν, ἄκλινῶς προσανατολισμένος καὶ ἀγκυροβολημένος εἰς τοὺς γαληνοὺς καὶ εὐδίους λιμένας τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας. Εἰς τὸ ταπεινόν, πλὴν ἀειλαμπὲς «Φανάριον», πάντα θὰ εὑρίσκῃς κατανόησιν, στήριξιν καὶ ἀρωγήν. Εἰς αὐτὸ θὰ ἀναζωογονῆσαι ἐκ τῶν ζωοποιῶν ναμάτων τῆς Θεομητορικῆς Πόλεως, τῆς περικρατούσης μετ᾽ ἐγκαρτερήσεως καὶ μυχίου εὐχαριστίας τὴν ὀρθότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν κανονικὴν παράδοσιν τῆς ὑγιοῦς ἐκκλησιολογίας.

Ὅθεν, μετὰ τοῦ Θεηγόρου Ἀποστόλου Παύλου, «παρακαλῶ ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ, ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε, μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πρᾳότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἑνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης˙ ἓν σῶμα καὶ ἓν Πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν· εἷς Κύριος, μία πίστις, ἓν βάπτισμα· εἷς Θεὸς καὶ πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων καὶ διὰ πάντων, καὶ ἐν πᾶσιν ὑμῖν» (Ἐφ. δ΄, 1-6).

Ἔρρωσο ἅγιε Ἀδελφέ – Ἄξιος!

[1] Φωτίου τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τῆς πρὸς Μιχαὴλ τὸν ἄρχοντα Βουλγαρίας ἐπιστολῆς, Τί ἔστιν ἔργον ἄρχοντος, PG 102, 629 Β.

Φωτογραφίες: Νίκος Παπαχρήστου

